

V. neděle velikonoční 2026

„Ať se vaše srdce nechvěje“

Milí bratři a sestry,

dnešní evangelium nám připomíná větu, kterou Ježíš nepronáší ve slavnostní chvíli, ale ve chvíli, kdy věděl, že ho čeká utrpení a smrt.

„Ať se vaše srdce nechvěje.“

Neříká svým učedníkům, že vše bude v pořádku. Neříká: nic se neděje. Neříká ani: buďte silní a všechno zvládněte. Naopak říká něco jiného:

„Ať se vaše srdce nechvěje. Věřte v Boha, věřte i ve mne.“

V běžném životě to má většina z nás mentálně nastaveno tak, že hlavně musíme fungovat, vše zvládnout, postarat se o rodinu a povinnosti. Mnohdy to navenek tak nějak zvládneme. Chodíme do práce, komunikujeme, vyřizujeme věci, staráme se o druhé, rozhodujeme se, co a jak, plánujeme, odpovídáme na konkrétní situace, plníme očekávání druhých, někdy i svá vlastní. Zvenčí můžeme působit klidně, schopně, vyrovnaně. Ale uvnitř se nám přitom může chvěť srdce, dokonce můžeme mít arytmií nebo další psychosomatické problémy.

Můžeme se chvěť strachem o rodinu. Únavou, kterou už nejde jen tak dospát. Samotou, o níž se těžko mluví. Nejistotou, která se vrací večer, když utichne hluk dne. Můžeme se chvěť pocitem, že člověk musí pořád něco dokazovat, obstát, nezklamat, neztratit krok. A někdy se v nás ozve i docela tichá, ale hluboká otázka: **Kam vlastně jdu, kam to vše směřuje?**

Právě podobnou otázku vyslovil apoštol Tomáš Ježíšovi:

„Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“

Je to velmi poctivá otázka, která nic nepředstírá. Tomáš nemá všechno přehledně srovnané, nesnaží se vypadat jistější, než ve skutečnosti je. Řekne prostě: **Nevíme.**

A možná je to také dilema mnoha lidí i dnes. Nevíme, komu věřit. Nevíme, co bude dál. Nevíme, jak dlouho se dá vydržet tímto tempem. Nevíme, zda dobro, věrnost a pravda mají v reálném světě ještě nějakou sílu. Nevíme, jestli cesta, po které jdeme, po které vedeme své děti, opravdu někam vede, nebo jestli nejsme naivní a „pro jistotu“ jen běžíme, abychom nezůstali náhodou stát.

Ježíš neodpovídá poučkou, nedává apoštolům přesný plán. Jednoduše řekne:

„Já jsem cesta, pravda a život.“

To je jedno z nejhlubších slov evangelia. Protože víra podle něho není další povinnost navíc. Není to další položka v kalendáři. Není to nedělní ozdoba života, který se jinak odehrává úplně beze změny. Ale víra znamená pustit Krista do svého života jako cestu. Nejen jako

myšlenku, ne pouze jako útěchu, ne jen jako tradici, ale jako směr, podle něhož se člověk učí žít.

A tato cesta nezačíná někde daleko. Začíná velmi konkrétně. Začíná v práci, když druhého člověka nepoužiji jen jako prostředek ke svému cíli. Začíná doma, když neřeknu poslední tvrdé slovo, i když bych mohl. Začíná ve vztahu, když mi nejde jen o to zvítězit, ale porozumět. Začíná v únavě, když si přiznám, že nejsem stroj. Začíná v neděli, když Bohu dovolím, aby mi znovu připomněl: **nejsi jen výkon. Nejsi jen to, co zvládneš. Nejsi jen součet svých úspěchů a selhání.**

Možná je to dnes velmi důležité evangelium právě pro nás, protože můžeme být obklopeni lidmi, informacemi, možnostmi a úkoly, a přesto se můžeme uvnitř cítit opuštění. Můžeme mít plný diář a prázdné srdce. Můžeme být neustále dostupní, a přitom hluboce nedosažitelní sami pro sebe.

Dále Ježíš říká:

„V domě mého Otce je mnoho příbytků.“

Je to ujištění, že náš život má smysl, že všichni směřujeme na věčnost, kde nás čeká krásná budoucnost. Navíc je to ujištění o tom, že Bůh Otec má otevřenou náruč. Před něj smíme přijít takoví, jací jsme doopravdy: s neklidem, únavou, otázkami, strachem, i s vírou, která je někdy velmi křehká.

Ježíš tuto skutečnost připomíná touto větou:

„Ať se vaše srdce nechvěje.“

Ne proto, že život je lehký. Ale proto, že Kristus je blízko.

Ne proto, že všemu rozumíme. Ale proto, že máme komu důvěřovat.

Ne proto, že známe celou mapu. Ale proto, že známe cestu.

A tak si dnes možná nemusíme odnést mnoho myšlenek. Stačí jedna otázka, ale poctivá:

Po jaké cestě teď opravdu jdu?

Po cestě pouhého fungování? Po cestě strachu? Po cestě výkonu za každou cenu?

Nebo po Ježíšově cestě, tzn. po cestě důvěry, pravdy a života?

„Já jsem cesta, pravda a život.“

To je ujištění, s nímž se dá vstoupit do nového týdne. Ne jako člověk, který má všechno vyřešené, ale jako člověk, který ví, komu může důvěřovat.

Amen.